

**Islands præsident
Guðni Th. Jóhannessons
tale
til ære for
Hendes Majestæt Margrethe II af Danmark

København
25. januar 2017**

Deres Majestæt,
Deres Kongelige Højheder,
Ministre,
Folketingets formand,
Excellencer,
og andre gode gæster.

Det er mig en særlig fornøjelse at byde Deres Majestæt Dronning Margrethe og Deres Kongelige Højhed Prins Henrik og andre gæster velkommen til denne reception til ære for Dem. Formålet med mit besøg i Danmark er at styrke båndene og venskabet mellem Danmark og Island, og jeg har mærket utallige tegn på, at det er islændingenes ønske, lige så vel som danskernes, at disse forbindelser trives.

Islændingenes historie i Danmark er ualmindeligt mangesidig, og noget af det, som er pudsigt i den forbindelse, og som de af mine landsmænd, der bor her i landet, kender ud og ind, er sprogenes møde, når islændinge forsøger at finde sig til rette på dansk og danskere på islandsk.

Som jeg har nævnt tidligere, lærte jeg først sproget ved at læse danske Anders And-blade på – nej – i Island. Mange islændinge blev ret forbavsede, når de første gang så et Anders And-blad på engelsk og opdagede, at fyren ikke hed Andrew, men Donald på det sprog – som oven i købet viste sig at være originalsproget.

Et andet eksempel på, hvordan Danmark var et vindue ud til verden for os i Island, er, at navnet Tivoli for islændinge blev synonym for forlystelsesparker. Mange islandske turister har spurgt i forskellige lande, hvor man kan finde „tívoli“ – „Where is the Tivoli?“ Og hvis de overhovedet får et svar, så er det ikke sådan, at der vises vej til en forlystelsespark tæt på, ikke engang til jeres verdensberømte forlystelsespark her i København, men måske bare til den gamle by med dette navn i Italien.

I mange islandske børns tanker var Tivoli verdens midte, den destination, som overgik alt andet. Man kan da også tilføje, at de fleste islandske forsøg på at grundlægge vores eget „tívoli“ i Island har fået et ret trist resultat, i hvert fald i sammenligning med originalen.

Islændinge og danskere forstår hinanden ret godt, generelt set. Men det er i forskellige detaljer, at man kan mærke forskellen mellem de to nationer. Et temmelig alvorligt eksempel er hurraråbene. Når danskere vil råbe hurra for noget, udbringer de et trefoldigt hurra, og hvis det er særligt vigtigt, er det nifoldigt. Når der råbes hurra i Danmark, er mange islændinge kommet til at tilføje et fjerde hurraråb, for vi plejer altså at have fire af dem derhjemme. Og ja, det er absolut enormt pinligt, at være den eneste i et stort selskab, som sætter i med det fjerde hurraråb, når man midt i råbet fatter, at det ikke lige var på sin plads, så man forsøger at få det til at forsvinde ved at lade ordets anden stavelse fade ud, hvad der ikke kan lade sig gøre.

Jeg overvejer, om det kan ligge inden for De Forenede Nationers arbejdsopgaver at bestemme, hvor mange hurraråb, der generelt skal være i verden.

Trykket på dansk spænder ben for mange (også mig). Under mit møde på Bessastaðir med jeres udmærkede ambassadør på Island refererede jeg til den nye Danmarkskanon, de ledetråde, som danskere vil holde i hævd i deres samfund. Ambassadøren gjorde mig høfligt – og smilende – opmærksom på, at det er to forskellige ting: kanon og kanon.

Her kan islændingen smile for sig selv, for hos os er det nemt med trykket: det ligger nemlig altid på første stavelse. Men det er faktisk også det eneste, som er enkelt ved islandsk!

Sådan er sproget så mærkeligt, men vi har det til fælles, danskere og islændinge, at vores sprog er vores skat og samlingspunkt. Og jeg tilslutter mig naturligvis fuldt og helt Georg Brandes' ord om det danske sprog – og her er det faktisk på sin plads at genkalde sig, at vores Snorri Sturluson kaldte det sprog, som i hans tid blev talt i Island, for dansk

tunge, men det er en anden historie. Georg Brandes sagde, og det kunne ikke være mere sandt: „Den, der ikke forstår dansk, har ingen humor.“

Men nok om det. Jeg vil gerne bede alle, som er tilstede her, om at løfte deres glas til ære for Dronning Margrethe Þórhildur af Danmark og derpå udbringe et nifoldigt leve for Hende og til held og lykke for de gode relationer mellem danskere og islændinge. (Ja, nifoldigt!).